

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 108

LEBBS naujienos

2019 m. vasaris

**„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32**

*Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių
sajungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų
bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.*

Šiame numeryje:

*Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 90 metų
Mintys 2019-uosius Viešpaties metus pradėjus
Krikščionybė XIX amžiuje
Skelbimas apie seminarą „Skaitome Evangeliją pagal Joną“
EBF maldos kalendorius*

*****

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 90 metų

Suvažiavimas

Sausio mėn. 20-21 d. Klaipėdos baptistų bažnyčioje įvyko Didžiosios ir Mažosios Lietuvos *Evangelijos praplatinimo draugijos* suvažiavimas. Sekmadienį buvo susirinkimai lietuvių ir vokiečių kalbose. Iš lietuviško susirinkimo pasidarė tikra šventė. Pulkelis tiesos liudytojų apsakė Dievo amžinosios meilės Evangeliją. Didis buvo visų džiaugsmas, kad ir kitų draugijų broliai dalyvavo šioje šventėje, palaikydami meilės ryšius dvasios vienybėje. Jautėmės visi kaip vieno Tėvo vaikai.

Mūsų malda yra, kad visi tikintieji daugiau pradėtų kits kitą suprasti žinodami, kad turime vieną Tėvą danguje ir vieną Išganytoją, kuris visus atpirko, taip pat turime ir vieną Dvasią, kuri visus apšviečia ir mokina. Labai reikėtų mums visiems kreipti dėmesį į vieno ankstyvosios krikščionybės liudytojo ištarimą: „Dideliuose daiktuose reikalinga vienybė, mažuose – laisvė, bet visuose – meilė.“ Jei turėsime meilę, tai bus ir vienybė, ir tikra krikščioniška laisvė.

Pirmadienį visi pasitarimai įvyko broliškoje dvasioje. Susitarta įvairiais būdais rūpintis Evangelijos platinimu ir išleidimu krikščioniškos literatūros.

„Tiesos draugas“ 1929/2 ✓

Mintys 2019-uosius Viešpaties metus pradėjus

Jis žino

„Pažįstu žmogų Kristuje, kuris prieš keturiolika metų – ar kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas žino – buvo pagautas ir iškeltas iki trečiojo dangaus. Ir žinau, kad šitas žmogus – ar kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas žino...“ (2 Kor 12,2-3)

Apie pagavimą į dangaus gelmes apaštalas kalba be galo atsargiai. Ne viską, kas ten pamatyta, galima perteikti mums suprantamomis sąvokomis ir žodžiais. Šia prasme mane stebina drąsūs pasakotojai apie savo apsilankymą neva anapusiniame pasaulyje. Apaštalas Paulius pabrėžia: žmogų pažįstu, detalių – nežinau. Tačiau tai, ko aš nežinau, žino Dievas. O tai ir yra visiškas nusiramimas Jame.

Mes žinome toli gražu ne viską. Pavyzdžiui, nežinome, ko turėtume deramai melsti, tačiau Dvasia žino! Ateitį slepia nežinomybės tamsa, ir mes tai pripažįstame.

*Nors nežinau, kas laukia, ką sutiksiu,
einu ramus, nes kelią Tu žinai.
(Giesmių vainikas 146)*

Didysis Mozė nežinojo, kokia bus jo ateitis po įvykio su aukso veršiu, bet jis tik vieno prašė Aukščiausiąjį: Tu pats eik su mumis. Nieko kito jis nenorėjo žinoti.

Priimta manyti, kad neišmanymas – tai išsiauklėjimo ir išsilavinimo stoka. Tam tikra

prasme taip. Tačiau Biblija vadina aptemusio protavimo žmonėmis tuos, kurie nepažįsta gyvojo Dievo (žr. Ef 4,18). Senosios prigimties tamsumas pagimdo blogus įtarinėjimus ir apkalbas apie artimuosius. Juk mes nežinome, kas yra žmoguje, o Dievo Dvasia, prasiskverbusi į žmogaus gyvenimo gelmes, žino tą gyvenimą iki smulkmenų.

Nerimas yra tapęs nekviestu mūsų visuomenės palydovu. O jis prikibo prie mūsų ne todėl, kad aplinkui viskas blogai, bet todėl, kad nepajėgiame iš visos širdies tarti: „Dievas žino.“ Kokia ramybe dvelkia Kristaus apaštalo žodžiai: „Žinau, kuo įtikėjau, ir esu tikras, kad jis [Dievas] gali išlaikyti man patikėtąjį turtą iki anos dienos.“ (2Tim 1,12) Pažįstu Jį ir pasitikiu Juo!

Pažinti Dievą – tai dvasinė patirtis, kuri remiasi Dievo Žodžiu ir kurią teikia Jo Dvasia, keičianti mus. Pažinti Dievą – tai ne šiaip turėti žinių apie Jį. Pažinti Dievą – tai patirti Jo įtaką, o tai yra kiekvieno Dievo vaiko teisė. Jeigu aš Jį pažįstu, man pakaks to, ką Jis žino apie mane, apie savo Bažnyčią, apie šį neramų pasaulį. Tai ir yra kelias į ramybę.

*Vladimiras Šarikovas,
pastorius ir misionierius JAV, Minesota ✓*

Krikščionybė XIX amžiuje (IV dalis)

Baptistų veiklos pradžia Užkaukazėje. XIX amžiaus septintas dešimtmetis. 1863 m. Tiflise (dab. Tbilisi – Gruzijos, kitaip Sakartvelo, sostinė) apsigyveno iš Kauno gubernijos

Tauragės apylinkių pas savo brolių atvykęs **Martynas Kalvaitis** su šeima. Jis buvo baptistas, priklausęs Ikių bendruomenei Rytų Prūsijoje prie Lietuvos sienos. Jo tėvai ar seneliai iš Prūsijos buvo persikėlę į Tauragės apskritį.

Savo autobiografijoje M. Kalvaitis rašo: „Mes tvirtai laikėmės to, ko buvome išmokę, t. y. visada skaitėme Dievo žodį, meldėmės. Nors čia mes buvome tik keturi: aš, mano žmona ir dar dvi seserys, bet rinkomės reguliariai. Viešpats laimino, mūsų būrelis augo, ir Tiflise mūsų jau buvo penkiolika tikinčiųjų. Visi jie buvo vokiečiai... Tarp rusų mūsų pavadinimas (baptistai) nebuvo žinomas. Santykiai su rusais užsimezgė po kelerių metų per **Jakovą Deliakovą**. Jis atvedė pas mus pirmą rusą – molokaną, kuris nuoširdžiai ieškojo tiesos Šv. Rašte ir norėjo būti pakrikštytas. Tai buvo **Nikita Voroninas**, kuris mano pakrikštytas pradėjo skelbti Dievo žodį molokanų susirinkimuose.“

Jakovas Deliakovas (tikroji pavardė Jakub Kaše) buvo asiras iš Persijos, presbiterijonų bažnyčios narys. Jis pasišventė knygnešystei ir platino Biblijas Rusijos imperijoje. Tai darydamas įtikinamai liudijo Kristaus mokymą. Reikėtų paminėti, kad molokanai neapraktikavo jokių apeigų, todėl Voroninas nebuvo krikštytas. Skaitydamas Naująjį Testamentą jis įsitikino, kad įtikėjusiam žmogui reikia krikštytis, todėl šiuo klausimu kreipėsi į Deliakovą. Kadangi Deliakovas tuo metu buvo kūdikių krikšto šalininkas, jis Voroniną nuvedė pas Kalvaitį. Šis, įsitikinęs Voronino tikėjimo brandumu, 1867 m. pakrikštijo jį Kuros upėje. Netrukus pasikrikštijo ir daugiau žmonių iš molokanų. Kiek vėliau prie šios naujai susibūrusios grupės prisijungė ir Kalvaitis su savo grupe. Kalvaičio dėka išaugusi ir vis dar auganti bendruomenė suvokė savo kaip baptistų identitetą, ir nuo tada tarp rusų visoje imperijoje prasidėjo judėjimas, davęs pradžią šimtams baptistų bendruomenių.

Tifliso bendruomenę papildė ir kitų Kaukazo tautų tikintieji. Tarp rusakalbių buvo keletas gabių jaunų žmonių, kurie vėliau tapo žymiais veikėjais Rusijos imperijoje. Vienas iš jų, **Vasilijus Pavlovas**, buvo pakrikštytas 17 metų.

НИКИТА ИСАЕВИЧ ВОРОНИН
(1840–1905)
Первый русский баптист.
Принял крещение 20 августа 1867 г.

Jaunuolis buvo gabus mokslams, ypač kalboms. Be rusų kalbos, mokėjo vokiečių, ir per trumpą laiką išmoko senąją hebrajų, aramėjų, asirų, arabų, graikų, lotynų ir kelias Kaukazo tautų kalbas. Tikriausiai per Kalvaičio tarpininkavimą Pavlovas buvo išsiųstas studijuoti teologijos į Hamburgo baptistų seminariją. Sugrįžęs į Tiflisą buvo išrinktas bendruomenės presbiteriu (pastoriumi), bet tuo pačiu metu daug laiko skyrė misionieriškai tarnystei kituose imperijos regionuose. Pavlovas turėjo ir organizatoriaus gabumų, todėl Tifliso bendruomenė tapo pavyzdžiu kitoms besikuriančioms bendruomenėms. Narių susirinkimai vykdavo reguliariai kas dvi savaites. Tvarkingai rašomi protokolai, išlikę iki mūsų dienų, liudija apie aktyvų narių dalyvavimą bendruomenės gyvenime ir veikloje. Nors kitose imperijos vietose vyko kitatikių persekiojimai, Tifliso ir kitos Kaukazo bendruomenės beveik porą dešimtmečių džiaugėsi laisve ir visuomenės palankumu. Gruzijos stačiatikių bažnyčios vadovai pasižymėjo tolerantiškumu. Tifliso bendruomenė turėjo net dvejus maldos namus. Padedant Kalvaičiui išleido giesmyną „Tikėjimo balsas“. Tai buvo pirmasis Rusijos imperijoje giesmynas rusų kalba.

Persekiojimų dešimtmečiai. Didesnėje imperijos dalyje, kur dominavo rusų stačiatikių bažnyčia, padėtis buvo liūdnė. Pradžioje persekiojimai nebuvo įteisinti valdžios potvarkių ir buvo vykdomi vietinės civilinės ar bažnytinės valdžios iniciatyva. Buvo įsigalėjusi nuomonė, kad rusas negali būti baptistas. Kilo daug keblumų, nes baptistų santuokos, vaikų gimimai, mirtys neturėjo juridinio pripažinimo, o tai reiškė, kad baptistų vaikai neturi jokių teisių į tėvų turto paveldėjimą. Baptistų mirusiųjų nebuvo leidžiama laidoti bendrose kapinėse.

1879 m. buvo priimtas įstatymas dėl rusų baptistų (ne vokiečių) juridinio pripažinimo. Bet jis net nespėjo įsigalėti, nes **1880** m. kaip valstybės atstovas prie Rusijos Švenčiausiojo Sinodo

oberprokuroru buvo paskirtas K. Pobedonoscevas, kuris išsikėlė užduotį „sulaužyti stuburą rusų baptizmui, štundizmui ir redstokizmui“.

Pobedonoscevas darė didžiulę įtaką vyriausybei, pačiam carui ir Šv. Sinodui. Jis sugebėjo įteisinti anksčiau priimto įstatymo dėl baptistų juridinio pripažinimo pataisą. Ši pataisa skelbė, kad įstatymas negalioja rusų baptistams, kilusiems iš stačiatikių, o galioja tik tiems, kurie „į šią sektą pereina iš kitų, ne stačiatikių denominacijų“.

Maža to, buvo priimtas dar vienas įstatymas. Juo numatyta persekioti ir bausti visus, kurie „platina savo paklydimus tarp stačiatikių ir daro kitas nusikalstamas veikas“. Šiuo įstatymu aktyviai naudojosi tiek pasaulietinė, tiek bažnytinė valdžia, kovodama su religiniais disidentais ir jų veikla.

Pirmieji dėl šio įstatymo nukentėjo Peterburgo judėjimo vadovai ir aktyvistai (redstokistai). Kadangi dauguma jų priklausė aukštuomenės luomui, jiems nebuvo taikomos brutali priemonė – tremtys ar įkalinimai. Jiems buvo siūloma atsisakyti aktyvios religinės veiklos, nepamokslauti, neplatinti evangeliškos literatūros ir nerengti savo valdose religinių susirinkimų. Į tai grafas V. Paškovas, vienas iš svarbiausių veikėjų, atsakė: „Atsisakyti platinti dieviškąją Evangeliją – tai viršija mano jėgas. Man atrodo, kad to reikalauti gali tik tokie žmonės, kurie dėl kažkokios priežasties yra praradę ryšį su krikščionybe.“ Panašiai pasielgė ir visi kiti, ir už tai jiems buvo įsakyta per trumpą laiką visiems išvykti iš Rusijos teritorijos.

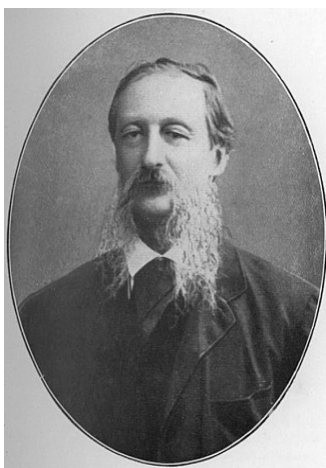
Pietinių gubernijų **štundistai** taip pat susilaukė žiaurių persekiojimų. Jų maldos susirinkimus užpuldavo valdžios ir bažnyčios sukurstyti kaimiečiai, kurie kuolais ir akmenimis sumušdavo tikinčiuosius arba žiemos metu vyrus ir moteris išvilkdavo į speigą ir kankindavo šalčiu. Buvo ne vienas atvejis, kai valdžia

konfiskuodavo maldos namus arba juos sugriaudavo.

Kiek vėliau persekiojimų banga pasiekė ir **Kaukazo baptistus**. Tuo metu, kai čia aktyviai veikė daugiau negu 15 baptistų bendruomenių, vadovauti Gruzijos stačiatikių bažnyčiai buvo atsiųstas naujas vadovas. Jis pirmiausia paskelbė, kad Tifliso bendruomenė neturi legalios teisės egzistuoti, bet „užsiima aktyvia propaganda tarp stačiatikių, ypač tarp kareivių, nes leidžia jiems lankytis jų pamaldose. Baptistai per Voroniną tiesia ranką Pietų Rusijos štundistams... Tokie nusikalstami (?) veiksmai valdžiai suteikia teisę baptistų bendruomenę pripažinti kenksminga bažnyčiai ir valstybei ir uždrausti jos pamaldas“. Per kelias teismų ir trėmimų akcijas buvo ištremta daugiau negu dešimt bendruomenės tarnautojų su šeimomis. Tarp ištremtųjų atsidūrė Kalvaitis, Pavlovas ir Voroninas. Tremties geografija buvo gana plati: Kaukazo dykvietės, Orenburgo, Narymo kraštai ir Jakutija. Tremtyje Pavlovas prarado žmoną ir keturis vaikus.

Tremtiniam buvo griežtai uždrausta tremties vietose „vykdyti bet kokią religinę veiklą“, tačiau jie tų draudimų nepaisė, ir ten po jų likdavo įtikėjusių žmonių. Tokiu būdu atsirado bendruomenės Sibire ir Tolimuosiuose Rytuose. Tais sunkiais laikais Evangelijos žinia iš Ukrainos pasiekė ir Baltarusiją, ir pirmosios bendruomenės atsirado Gomelio apylinkėse. Bet ir čia tikinčiuosius pasiekdavo Pobedonoscevo ranka, tad aktyviausiems veikėjams teko patirti tremties išbandymus.

Žingsniai vienybės link. Nepaisant civilinės valdžios ir viešpataujančios bažnyčios represinių veiksmy, dvasinis pabudimas Rusijos imperijoje plito. Visų trijų pabudimo srovių – Peterburgo, Pietų Rusijos-Ukrainos ir Kaukazo – bendruomenės be jokio išankstinio plano būrėsi aplink stambesnes, stipresnes bendruomenes. Tikintieji suprato, kad tai

Grafas V. Paškovas

naudinga, nes tokiu būdu gali vieni kitiems padėti. Radosi vis daugiau kontaktų tarp šių trijų srovių tikinčiųjų.

Reikėtų paminėti ir ketvirtą grupę – **vokiečių baptistus ir broliškuosius menonitus**, kurių gretos Rusijos imperijoje taip pat augo. Jų padėtis buvo geresnė, nes jų statusas buvo legalus, tad nei valdžia, nei bažnyčia jiems neturėjo pretenzijų. Vokiečiai be jokių trukdžių pradėjo rengti reguliarias konferencijas, bet rusai ir ukrainiečiai to daryti nedrįso, be to, neturėjo bendros tarnystės organizavimo patirties. Jiems savo pagalbą pasiūlė menonitai, kurie 1882 m. Riukenu kolonijoje surengė bendrą konferenciją, į kurią buvo pakviesti slavų baptistai ir štundistai. Svarbiausias klausimas buvo misijų tarnystė, todėl buvo išrinktas Misijos darbo komitetas, į kurį pateko keturi ukrainiečių ir rusų atstovai.

Pasisekusi konferencija tais pačiais metais paskatino ukrainiečius ir rusus pagal tokį pat pavyzdį surengti savo konferenciją. Po poros metų, 1884 m., Peterburge įvyko platesnės apimties konferencija, kurią organizavo Peterburgo judėjimo vadai (dar neištremti) V. Paškovas ir M. Korfas. Susirinko 100 delegatų, atstovavusių Peterburgo judėjimui, rusų-ukrainiečių baptistams, štundistams ir vokiečių broliškiesiems menonitams. Apie šį susitikimą V. Pavlovas rašė: „Prisimenu šį pirmąjį visų suvažiavimą vadovaujant br. V. Paškovui... Mintis apie vienybę – ne formalią, bet dvasišką – visą laiką buvo tarp mūsų.“ Tarp svarstomų klausimų dominavo evangeliškos misijos reikalai. Tais pačiais metais, įkvėpti pasisekusios Peterburgo konferencijos, baptistai Taurijos gubernijoje (Pietų Rusija) surengė savo bendruomenių atstovų suvažiavimą, kuris laikomas baptistų bendruomenių sąjungos veiklos pradžia. Vėliau tokie suvažiavimai vyko beveik kasmet ir jų metu buvo sprendžiami įvairūs dvasinio gyvenimo ir praktinės tarnystės klausimai: misijų finansavimas, vietinių bendruomenių santykis su suvažiavimų sprendimais, pašalpos nukentėjusiems dėl persekiojimų, pastorių (presbiterių)

išrinkimas, spaudos ir literatūros reikalai pasinaudojant ištremtų ar pasitraukusių dėl persekiojimų pagalba.

Nerimstantis oberprokuroras Pobedonoscevas vis dar aršiai kovojo su pavojingais „sektantais“, sugalvodamas vis naujų akcijų ir priemonių. Buvo organizuojami antisektantiški stačiatikių „misionierių“ suvažiavimai. Pvz., viename iš jų buvo priimtas sprendimas, jog kaltinimus reikėtų suformuluoti taip, kad būtų galima išsiųsti į Sibirą be teismo. Baptistų vaikus mokyklose versdavo žegnotis ir bučiuoti kryžių, o atsisakiusius tai daryti šalindavo iš mokyklos. Pasitaikė atveju, kai vaikai būdavo krikštijami panaudojant prievartą. Represuotų tėvų vaikus atiduodavo į vienuolynus arba auklėti stačiatikiams, esą vaikus reikia gelbėti nuo sugedimo.

Žinios apie nesiliaujančius persekiojimus pradėjo plisti užsienyje. Tam pasitarnavo išvartieji arba patys pasirinkę emigraciją religinių mažumų atstovai. 1894 m. anglų rašytoja Hesba Stretton kartu su rusų rašytoju S. Stepniaku-Kravčinskiu parašė romaną „Highway of Sorrow at the Close of the 19-th Century“ apie žiaurius štundistų persekiojimus. Vėliau romanas buvo išleistas rusų kalba Ženevoje ir slapta išplatintas Rusijoje.

Pranešimai apie nežabotą bažnyčios ir valdžios atstovų siautėjimą buvo vis dažniau viešinami. Liberalios pakraipos laikraštis „Beseda“ 1895 m. išspausdino kunigaikščio D. Chilkovo straipsnį apie protu nesuvokiamus įvykius viename Charkovo gubernijos kaime. Čia apsilankė valdžios pareigūnas ir dvasininkas, turėdami tikslą „apšviesti“ gyventojus dėl požiūrio į štundistus. Valsčiaus susirinkime jie aiškino: „Kitose Rusijos vietose tokius sudrasko į gabalus. Kaip jums ne gėda, kad tokie gyvena šalia jūsų?“ O vietinis dvasininkas taip kurstė žmones, kad viena moteris atėjo į kaimyno našlio namus, kai jo paties nebuvo namuose, ir nukapojo mažamečiams vaikams pirštus sakydama, kad jei jie ranka nesižegnoja, tai pirštai jiems nereikalingi.

Panašių žinių galima rasti ir kituose to meto laikraščiuose – „Novoje vremia“,

„Nedelia“ ir kt. Apie tai rašė dvarininkas M. Stachanovičius: „Prievartauti sąžinę yra nesąžininga, ir ten, kur nėra laisvės, ten nėra teisybės, ten nėra jokio tikėjimo.“ Beje, Stachanovičius buvo artimas rašytojo grafo L. Tolstojaus draugas. Tolstojus yra ne kartą viešai, daugiausia raštu, užstojęs persekiojamus religinius disidentus.

Daugėjant kritikos dėl sąžinės ir tikėjimo laisvės varžymo bei kitaminčių persekiojimo, caras Nikolajus II bandė gerinti padėtį, tačiau Pobedonoscevas taip lengvai nepasidavė. Tik 1905 metais buvo paskelbtas įsakas „Apie religinio pakantumo pagrindų įtvirtinimą“. Kitais metais buvo paskelbtas dar vienas panašus įsakas, kuriame padėtis buvo išaiškinta detaliau, ir tai atvėrė baptistų

bendruomenėms kelią į legalizaciją. Vieni tai priėmė su džiaugsmu ir skubėjo pasinaudoti galimybe įteisinti savo bendruomenes. Kiti abejojo sakydami, jog tai bus spąstai, su kurių pagalba „išgaudys“ bendruomenių vadovus, o valdžia galės kištis į bendruomenių vidaus gyvenimą. Abejonės sklaidėsi, nes iš tremties į savo vietas grįžo nemažai represuotųjų. Tačiau nebūtų galima pasakyti, kad persekiojimai baigėsi visur, nes iš inercijos dar daugelyje vietų, nepaisant naujų įstatymų, būta žiaurių susidorojimų su kitaminčiais. Laikotarpis nuo 1905 metų laikytinas laikinu atokvėpiu, kol 1912 m. prasidėjo dar viena persekiojimų banga.

(Tęsinys kitame numeryje)

Albertas Latužis ✓

LEBBS BIBLIJOS MOKYKLA

kviečia į seminarą

Skaitome evangeliją pagal Joną

2019 m. gegužės 11 d., Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bažnyčioje
(Algirdo g. 48). Lektorius – doc.dr. Parušas Paruševas (Bulgarija)

Seminaras prasideda 10:30, kava. Pageidaujantiems dalyvauti prašom pranešti žemiau nurodytu adresu iki **gegužės 5 d.**

Seminaro mokestis – pagal galimybes; siūloma suma 6,50 Eur.

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga
Neakivaizdinė Biblijos Mokykla

office@baptist.lt

Europos Baptistų Federacijos (EBF) maldos kalendorius

Vasario 4-10 meldžiamės už:

Austrijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	31
Bendras narių skaičius:	1 674
Prezidentas:	Dorel Moga
Generalinis sekretorius:	Walter Klimt

Vasario 11-17 meldžiamės už:

Didžiosios Britanijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	2 080
Bendras narių skaičius:	132 008
Prezidentas:	Ruper Lazar
Generalinė sekretorė:	Lynn Green

Vasario 18-24 meldžiamės už:

Baltarusijos evangelikų krikščionių baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	282
Bendras narių skaičius:	12 669
Prezidentas:	Viktar Krutsko
Generalinis sekretorius:	Leonid Mikhovich

Vasario 25 – kovo 3 meldžiamės už:

Libano evangelikų baptistų bažnyčių konvenciją

Bendruomenių skaičius:	32
Bendras narių skaičius:	1 600
Prezidentas:	Samuel Kharrat
Generalinis sekretorius:	Rabih Wazir

Kovo 4-10 meldžiamės už:

Estijos laisvųjų evangelikų ir baptistų bažnyčių sąjungą

Bendruomenių skaičius:	83
Bendras narių skaičius:	6 361
Prezidentas:	Erki Tamm
Generalinis sekretorius:	Siim Nigulas

EBF maldos kalendorių bei išsamesnę informaciją apie maldos poreikius galite rasti Europos Baptistų Federacijos internetiniame puslapyje: <http://www.ebf.org>. ✓

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada

sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienu, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu – NESIŪSTI.

© Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

El.paštas: office@baptist.lt

Mūsų sąskaita:

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

Įmonės kodas: 192077697

AB SEB bankas, Banko kodas: 70440

Sąskaitos nr. LT79 7044 0600 0415 1925